

Strafprocedure

Algemeen

Proces-verbaal van de rechtszitting – Regelmatigheid van de rechtspleging – Invloed van vermeldingen in het vonnis of arrest

Arrest van 26 januari 2021 ([P.20.0998.N](#))

Hoewel het proces-verbaal van de rechtszitting in beginsel de vermeldingen bevat die nodig zijn om de regelmatigheid van de rechtspleging te kunnen beoordelen en bijgevolg ook vermeldingen kan bevatten betreffende het al dan niet instemmen door een beklaagde met probatievoorwaarden, kan een dergelijke vermelding ook worden opgenomen in het vonnis of arrest zelf. De in een vonnis of arrest opgenomen vaststellingen betreffende het verloop van de rechtszitting en onder meer betreffende het feit of een partij al dan niet een bepaalde verklaring heeft afgelegd, hebben bewijswaarde tot inschrijving wegens valsheid.

([ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.2](#))

Bewijs in strafzaken – Rechter ten gronde – Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting – Weigering tot het horen van een getuige op de rechtszitting – Vermelding van concrete omstandigheden – Bedreigingen – Impact op een eerlijk proces – Artikel 6.1 en 6.3.d) EVRM

Arrest van 23 maart 2021 ([P.20.1125.N](#))

Of de rechter die zich over de gegrondheid van de strafvordering moet uitspreken verplicht is een persoon, die tijdens het vooronderzoek een voor een beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, te horen als getuige indien die beklaagde daarom verzoekt, moet worden beoordeeld in het licht van het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces en het door artikel 6.3.d) EVRM gewaarborgde recht om getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen. Wezenlijk daarbij is of de tegen de beklaagde gevoerde strafvervolgning in haar geheel beschouwd eerlijk verloopt, wat niet uitsluit dat de rechter niet alleen rekening houdt met het recht van verdediging van die beklaagde, maar ook met de belangen van de samenleving, de slachtoffers en de getuigen zelf

In de regel zal de rechter de impact op het eerlijk proces van het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een belastende verklaring heeft afgelegd, beoordelen aan de hand van drie criteria, gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en in die volgorde, of (i) er ernstige redenen zijn voor het niet-horen van de getuige (ii) de belastende verklaring het enige of doorslaggevend element is waarop de schuldigverklaring steunt, (iii) er voor het niet-kunnen ondervragen van de getuige voldoende compenserende factoren zijn met inbegrip van sterke procedurele waarborgen, tenzij één van de criteria van dermate overwegend belang is dat dit criterium volstaat om uit te maken of het strafproces in zijn geheel beschouwd al dan niet eerlijk verloopt.

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd, wordt miskend door het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd. De rechter moet daarbij zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst. Indien bedreigingen een grond zijn voor het niet-horen van de getuige, moet de rechter onderzoeken of er objectieve en dus door bewijselementen ondersteunde gegevens zijn die de vrees voor bedreigingen en de impact daarvan op de oprechtheid van de verklaring van de getuige rechtvaardigen. Voor die beoordeling is niet vereist dat de rechter vaststelt dat de bedreigingen uitgaan van de beklaagde zelf die om het horen van de getuige verzoekt en de rechter kan bij zijn beoordeling wel degelijk bedreigingen in aanmerking nemen die werden geuit tegen andere in het dossier betrokken personen, zoals medebeklaagden.

([ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210316.2N.1](#))

Recht op een eerlijk proces – Artikel 6.1 en 6.3.c) EVRM – Omvang van het recht van de beklaagde om tegenwoordig te zijn bij het tegen hem gevoerde strafproces – Voorlopige hechtenis – Gevolg van de onmiddellijke aanhouding

Arrest van 23 maart 2021 ([P.21.0169.N](#))

Uit de bepalingen van artikel 6.1 en 6.3.c) EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, alsook uit het algemeen rechtsbeginsel van het recht op een eerlijk proces volgt dat een beklaagde het recht heeft om tegenwoordig te zijn bij het tegen hem gevoerde strafproces, te beslissen of hij zichzelf zal verdedigen,

zijn strafproces daadwerkelijk te volgen en eraan deel te nemen, overleg te plegen met zijn raadsman, hem instructies te kunnen geven, verklaringen af te leggen en tegenspraak te kunnen voeren over het bewijsmateriaal. De loutere omstandigheid dat de beklaagde zich kan laten vertegenwoordigen door een raadsman of effectief door een raadsman wordt vertegenwoordigd, volstaat niet om hem de voormelde rechten te ontzeggen. Die rechten zijn evenwel niet absoluut en indien een beklaagde de uitoefening van die rechten zelf onmogelijk maakt of indien de rechter van oordeel is dat rekening houdend met de concrete elementen van de gehele zaak zoals onder meer de redelijke termijn-vereiste en de gevolgen van het aanslepen van de zaak voor de betrouwbaarheid van het bewijs de behandeling van de strafvordering geen verder uitstel duldt, kan hij het verzoek van een beklaagde om persoonlijk aanwezig te zijn bij de behandeling van de zaak en zelf of samen met zijn raadsman verweer te voeren, afwijzen. De rechter moet in geval van afwijzing van een dergelijk verzoek erop toezien dat het recht op een eerlijk proces van die beklaagde, rekening houdend met de gehele rechtspleging, voldoende is gewaarborgd.

De door een vonnis bevolen onmiddellijke aanhouding van een beklaagde, maakt het die laatste niet onmogelijk persoonlijk aanwezig te zijn op zijn proces voor het appelgerecht, ook als hij daardoor het risico loopt van zijn vrijheid te worden beroofd. De bepaling van artikel 6.3.c) EVRM verzet zich niet tegen wettig opgelegde vrijheidsberovende maatregelen, ook al hebben ze tot gevolg dat de beklaagde naar aanleiding van zijn persoonlijke aanwezigheid op zijn proces van zijn vrijheid wordt beroofd. Bovendien kan een beklaagde zijn vrijheidsberoving laten toetsen door het indienen van een verzoekschrift tot voorlopige invrijheidstelling.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210316.2N.5\)](#)

Taalgebruik gerechtszaken in hoger beroep – Verzoek om stukken te vertalen – Ontvankelijkheidsvoorwaarden

Arrest van 13 april 2021 ([P.20.1346.N](#))

Uit de bepalingen van artikel 22, eerste en zesde lid, Taalwet Gerechtszaken volgt dat een beklaagde in hoger beroep niet kan vragen om een vertaling indien hij dit reeds in eerste aanleg heeft gevraagd of kon vragen. Er kan geen miskennis van het recht van verdediging worden afgeleid uit het feit dat het appelgerecht geen kennis kan nemen van de grief van een beklaagde tegen de in eerste aanleg besliste weigering stukken te laten vertalen omdat die beklaagde tegen dit tussenvonnis geen hoger beroep heeft ingesteld. De afwezigheid van saisine voor het appelgerecht is louter een gevolg van het niet aanwenden van een rechtsmiddel door de beklaagde, die daarvoor de verantwoordelijkheid draagt.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210330.2N.7\)](#)

Artikel 44 Wet Politieambt – Regelmatigheid van de vaststelling van een misdrijf door een politieambtenaar

Arrest van 12 oktober 2021 ([P.21.1242.N](#))

De bepaling van artikel 44, derde lid, Wet Politieambt houdt in dat de gevorderde politiedienst het nodige doet om de gerechtsdeurwaarder te beschermen tegen elke actuele of redelijk te verwachten aanslag op zijn fysieke integriteit, alsook om hem toe te laten zelf eventuele moeilijkheden en hinderpalen weg te nemen die de uitvoering van zijn opdracht belemmeren. Die bepaling laat de gevorderde politiedienst daarentegen niet toe zelf deel te nemen aan de vaststellingen van de gerechtsdeurwaarder of handelingen te stellen die behoren tot de uitvoering van diens opdracht, zodat die politiedienst bij het verlenen van de sterke arm aan de gerechtsdeurwaarder, deze enkel moet en mag in staat stellen zijn opdracht en de daartoe behorende taken uit te voeren.

De politieambtenaar die bij het verlenen van de sterke arm aan een gerechtsdeurwaarder een misdrijf vaststelt, kan daarvan proces-verbaal opstellen of de nodige initiatieven nemen met het oog op de vaststelling van het misdrijf op heterdaad. De vaststelling van een misdrijf door een politieambtenaar ingevolge een handeling die zijn opdracht te buiten gaat, is echter niet regelmatig. De rechter oordeelt aan de hand van de dossiergegevens onaantastbaar of de politieambtenaar al dan niet de handeling mocht stellen die aanleiding heeft gegeven tot de ontdekking van het misdrijf waarop de vervolging steunt, waarbij het Hof nagaat of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee onverenigbaar zijn of op grond daarvan niet kunnen worden aangenomen.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211012.2N.22\)](#)

Rechterlijke organisatie in strafzaken – Voorrecht van rechtsmacht – Toewijzing aan de kamer voor burgerlijke zaken voorgezeten door de eerste voorzitter of diens vervanger – Ongemotiveerd verzet tegen de neerlegging van stukken – Overlegging van stukken tijdens de pleidooien en replieken – Recht op tegenspraak – Prejudicieel geschil

Arrest van 19 oktober 2021 ([P.21.0952.N](#))

Artikel 113 Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat door artikel 479 Wetboek van Strafvordering bedoelde correctionele zaken worden toegewezen aan de kamer voor burgerlijke zaken voorgezeten door de eerste voorzitter of door de voorzitter of raadsheer die hem vervangt. Deze bepaling vereist geen bijzondere formaliteit voor de vaststelling van de vervanging van de eerste voorzitter wanneer hij wettig belet is om te zetelen, noch is die vaststelling voorgeschreven op straffe van een welbepaalde sanctie. Uit het feit dat een kamervoorzitter of een raadsheer in een hof van beroep de burgerlijke kamer voorziet die kennis neemt van een strafvervolgning bedoeld door artikel 479 Wetboek van Strafvordering, volgt dat de eerste voorzitter wettig belet is om te zetelen, zodat de eerste voorzitter dat wettig belet of de samenstelling van de kamer die eruit voortvloeit, niet uitdrukkelijk bij beschikking moet vaststellen of motiveren. Het arrest dat in een dergelijke zaak uitspraak doet, moet evenmin melding maken van een dergelijke beschikking. Een dergelijke regeling maakt artikel 113 Gerechtelijk Wetboek niet inhoudsloos en het openbare orde-karakter of de vereiste van een strikte interpretatie van de bepalingen inzake voorrecht van rechtsmacht, verplichten niet tot een ander oordeel.

Indien een verweer bestaat in het zonder enige motivering geformuleerd verzet door een partij in het strafproces tegen de neerlegging van stukken door een andere partij op de rechtszitting, beantwoordt en verwerpt de rechter dit verweer door met die stukken rekening te houden. Een dergelijk niet-gemotiveerd verzet vereist geen nadere motivering en belet het Hof niet zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen.

Het recht op tegenspraak, zoals vervat in de verdragsbepalingen en algemene rechtsbeginselen houdt in dat een partij in het strafproces tegenspraak moet kunnen voeren betreffende de stukken die aan de rechter worden overgelegd. Uit het enkele feit dat een partij in het strafproces bepaalde stukken slechts aan de rechter overlegt tijdens de pleidooien en de replieken maar voor het in beraad nemen van de zaak, volgt niet noodzakelijk dat de andere partijen daarover geen tegenspraak hebben kunnen voeren. Het staat in een dergelijk geval aan die partijen om hetzij de wering van die stukken te vragen omdat de neerlegging ervan procesmisbruik inhoudt hetzij om een uitstel van behandeling van de zaak te verzoeken teneinde van die stukken nader kennis te kunnen nemen en gebeurlijk om nieuwe conclusietermijnen te vragen bij toepassing van artikel 152, § 2, Wetboek van Strafvordering.

Het middel dat het door het Grondwettelijk Hof in een arrest ingenomen standpunt bekritiseert en dus niet het bestreden arrest is niet ontvankelijk, zodat de prejudiciële vraag bij toepassing van artikel 26, § 2, tweede lid, 1°, Bijzondere Wet Grondwettelijk Hof niet dient te worden gesteld.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211012.2N.3\)](#)

Internationale rechtshulp in strafzaken – Uitvoering van een rogatoire commissie – Overmaken van stukken aan de Belgische overheid – Toelaatbaarheid van het bewijs verkregen in het buitenland – Ontbreken van machtigingen van de rechter in de aangezochte staat – Voorwaarden voor toelaatbaarheid van het bewijs – Artikel 6.1 EVRM

Arrest van 19 oktober 2021 ([P.21.0965.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal B. De Smet

Wanneer de beslissing over de schuldverklaring van een beklaagde steun vindt in bewijsmateriaal dat in het buitenland is verkregen ingevolge een Belgisch internationaal rechtshulpverzoek en het strafdossier enkel stukken bevat waaruit de uitvoering van dat verzoek blijkt, kan de beklaagde op grond van de vermelde bepaling vragen om de voorlegging van een gegeven waaruit blijkt dat het bewijsmateriaal voldoet aan de in het buitenland geldende wettigheidsvereisten. Daarvoor moet de beklaagde niet eerst aannemelijk maken dat het bewijs op een onregelmatige wijze is verkregen. Het recht van verdediging van de beklaagde vereist dat die gegevens hem toelaten het in het buitenland verkregen bewijsmateriaal *in concreto* te betwisten. De rechter oordeelt welke gegevens daarvoor eventueel nog aan het strafdossier moeten worden gevoegd. Die gegevens kunnen bestaan in de beslissing van een buitenlandse rechterlijke overheid die de uitvoering van het internationaal rechtshulpverzoek heeft gemachtigd of wettig verklaard.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211019.2N.12\)](#)

Strafvordering en burgerlijke rechtsvordering

Machtigingswet 27 maart 2020 Covid II – Schorsing van de verjaringstermijn in strafzaken – Bevoegdheid van de Koning – Artikel 12 Grondwet – Legaliteitsbeginsel in strafzaken – Toepasselijkheid op alle strafvorderingen

Arrest van 13 april 2021 ([P.20.1346.N](#))

Uit de samenlezing van de bepalingen van artikel 5, § 1, 6° en 7°, artikel 7 en artikel 8 COVID II-Machtigingswet van 27 maart 2020 en artikel 3, 1°, COVID-KB nr. 3 van 9 april 2020 volgt dat de verjaring van de strafvordering is geschorst in de zin van artikel 24, eerste lid, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering tijdens de in de

artikelen 1 en 3, 1°, COVID-KB nr. 3 van 9 april 2020 bedoelde periode. Aangezien de wetgever op grond van artikel 5, § 1, 6°, en 7°, COVID II-Machtigingswet van 27 maart 2020 de Koning heeft gemachtigd tot het invoeren van een schorsingsgrond voor de verjaring van de strafvordering en de Koning met de artikelen 1 en 3, 1°, COVID-KB nr. 3 van 9 april 2020 van die machtiging heeft gebruik gemaakt, moet dit koninklijk besluit worden beschouwd als een wet in de zin van artikel 24, eerste lid, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering.

De omstandigheid dat de wetgever in de COVID II-Machtigingswet van 27 maart 2020 heeft bepaald dat hij de op grond ervan uitgevaardigde koninklijke besluiten moet bekrachtigen binnen het jaar na hun inwerkingtreding en dat zij ingeval van niet-bekrachtiging worden geacht nooit uitwerking te hebben gehad, belet niet dat de rechter deze koninklijke besluiten vanaf hun inwerkingtreding moet toepassen, behoudens indien artikel 159 Grondwet zich daartegen zou verzetten. Oordelen dat de rechter deze besluiten slechts zou mogen toepassen vanaf hun bekrachtiging door de wetgever, zou aan het stelsel van een machtigingswet zijn zin ontnemen.

De wetgever kan in omstandigheden die het beroep op bijzondere machten rechtvaardigen de regeling van een aan de wetgever voorbehouden aangelegenheid aan de Koning opdragen. Daartoe is in ieder geval vereist dat de wetgever die machtiging uitdrukkelijk verleent en dat de met toepassing van die machtiging genomen besluiten binnen een redelijke termijn ter bekrachtiging worden voorgelegd aan de wetgever.

Het legaliteitsbeginsel in strafzaken vervat in artikel 12, tweede lid, Grondwet, is een grondrecht dat op geheel of gedeeltelijk analoge wijze wordt gewaarborgd door de artikelen 7.1 EVRM en artikel 15.1 IVBPR, maar dit beginsel in strafzaken gaat niet zover dat het de wetgever ertoe zou verplichten elk aspect van de vervolging zelf te regelen. Vereist is evenwel dat de bijzondere eisen ter zake van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen, niet worden miskend.

De machtiging verleend bij de COVID II-Machtigingswet van 27 maart 2020 aan de Koning om maatregelen te nemen om de bij of krachtens de wet bepaalde termijnen te schorsen of te verlengen, is voldoende duidelijk en nauwkeurig en voldoet aan de vereiste dat de uitvoeringsbesluiten ervan binnen een vastgestelde redelijke termijn worden bekrachtigd. Ze schendt dan ook klaarblijkelijk artikel 12 Grondwet niet.

De met artikelen 1, eerste lid en 3, 1°, COVID-KB nr. 3 van 9 april 2020 ingevoerde schorsingsregeling van de verjaring van de strafvordering valt binnen de door de wetgever verleende machtiging aan de Koning en is in beginsel van toepassing op alle strafvorderingen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze bepalingen nog niet waren vervallen; een dergelijke regeling miskent het rechtszekerheids- en gelijkheidsbeginsel niet.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210330.2N.7\)](#)

Bewijs door getuigen – Verval van de strafvordering – Beoordeling van de burgerlijke aansprakelijkheid – Verzoek tot het horen van belastende getuigen ter rechtszitting – Beoordelingsvrijheid van de rechter

Arrest van 4 mei 2021 ([P.21.0101.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal B. De Smet

Wanneer een beklaagde verzoekt om ter rechtszitting een getuige te horen die tijdens het vooronderzoek een voor hem belastende verklaring heeft afgelegd, moet de rechter dat verzoek enkel beoordelen in het licht van de drie toetsingscriteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld om getuigen *à charge* (niet) ter rechtszitting te horen wanneer hij zich uitspreekt over de gegrondheid van de strafvordering. Dat is niet het geval wanneer de strafrechter, na de vaststelling van het verval van de strafvordering, enkel nog gelast blijft met de beoordeling van de burgerlijke rechtsvordering en dus enkel nog moet uitmaken of de beklaagde een als misdrijf omschreven feit heeft gepleegd waarvoor hij aanvankelijk is vervolgd en of de gevorderde schade daaruit voortvloeit. In dat geval oordeelt de rechter onaantastbaar of het voorgestelde getuigenverhoor dienstig is voor het bewijs van de onrechtmatige daad.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210504.2N.6\)](#)

Bewijs – Strafzaken – Algemeen – Onregelmatige klacht met burgerlijke partijstelling – Onderzoekopdracht van de onderzoeksrechter – Gevolg

Arrest van 4 mei 2021 ([P.20.1325.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal B. De Smet

De regel van artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering geldt voor alle onregelmatigheden, ook al houden zij een inbreuk in op een regel van rechterlijke organisatie. Er bestaat geen op straffe van nietigheid voorgeschreven verbod voor de onderzoeksrechter om feiten te onderzoeken waarvoor hij niet is gelast met een ontvankelijke akte. Hieruit volgt dat de kamer van inbeschuldigingstelling die uitspraak doet op grond van artikel 235bis Wetboek van Strafvordering, een bewijselement opgeleverd door een onderzoeksdaad voor feiten waarvoor de onderzoeksrechter niet regelmatig was gelast door een ontvankelijke klacht met burgerlijke

partijstelling, enkel nietig kan verklaren en als bewijs uitsluiten wanneer zij oordeelt dat het gebruik van dat bewijselement het recht op een eerlijk proces miskent.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210504.2N.7\)](#)

Burgerlijke rechtsvordering voor de strafrechter – Vrijwillige of gedwongen tussenkomst – Ontvankelijkheid van de dagvaarding tot bindendverklaring van het vonnis gesteund op artikel 29bis WAM – Bevoegdheid van de strafrechter

Arrest van 15 december 2021 ([P.21.0922.F](#))

Behoudens afwijking op grond van een bijzondere wet, zijn de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek betreffende de tussenkomst niet van toepassing voor de strafrechter (Artt. 811-814 Ger.W.).

Het Wetboek van Strafvordering en de wetten betreffende de strafrechtspleging bepalen welke partijen een vordering kunnen instellen of tegen wie voor de strafrechter een vordering kan worden ingesteld. De vrijwillige of gedwongen tussenkomst van een derde voor de strafrechter is bijgevolg alleen ontvankelijk op voorwaarde dat een bijzondere wet zulks uitdrukkelijk bepaalt of dat krachtens de wet de strafrechter uitzonderlijk een veroordeling, sanctie of enige andere maatregel tegen een derde mag uitspreken.

Wanneer een dagvaardende partij een beroep doet op de schadevergoedingsplicht die artikel 29bis WAM ten voordele van het slachtoffer van lichamelijke schade heeft ingevoerd, is de vordering in tussenkomst die zij voor de strafrechter instelt noch voorzien door een wet, noch toegelaten door of krachtens een wet.

De vergoedingsplicht afgeleid uit voornoemd artikel 29bis WAM geldt wanneer de verzekerde niet op enigerlei wijze aansprakelijk is, en is niet gegrond op een overtreding die hij zou hebben begaan, zodat de correctionele rechter of de politierechter een dergelijke vordering tot schadevergoeding niet kan beslechten zonder miskenning van de bevoegdheidsregels van de strafrechtbanken, die van openbare orde zijn (Artt. 3 en 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering).

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211215.2F.2\)](#)

Onderzoek in strafzaken

Voorlopige hechtenis – Handhaving – Ernstige aanwijzingen van schuld – Aanvoering van onontvankelijkheid van de strafvordering, nietigheid van een onderzoeksverrichting of van een bewijselement – Gerechtelijk onderzoek opgestart op basis van inlichtingen van een buitenlandse politiedienst – Aanvoering dat de inlichtingen onregelmatig zijn verkregen – Opdracht van het onderzoeksgerecht – Onderzoek prima facie van de opgeworpen onregelmatigheid – Artikel 6.1 EVRM

Arrest van 23 november 2021 ([P.21.1408.N](#))

Wanneer een inverdenkinggestelde de onontvankelijkheid van de strafvordering of de nietigheid van een onderzoeksverrichting of van een ingezameld element en de daaruit voortvloeiende rechtspleging aanvoert om het bestaan te betwisten van ernstige aanwijzingen van schuld die de voorlopige hechtenis rechtvaardigen, dient het onderzoeksgerecht dat niet optreedt met toepassing van artikel 235bis Wetboek van Strafvordering, een *prima facie* onderzoek van de opgeworpen onregelmatigheid uit te voeren (Artt. 16, § 5, 21, § 5, en 30, § 4, Voorlopige Hechteniswet).

Indien een in België gevoerd strafonderzoek is opgestart op basis van inlichtingen die zijn bezorgd door een buitenlandse politiedienst waarbij die inlichtingen enkel worden gebruikt om verder in België op autonome wijze bewijzen te verzamelen, dan staat het aan het onderzoeksgerecht in het kader van de beoordeling van de handhaving van de voorlopige hechtenis *prima facie* te onderzoeken of de inverdenkinggestelde aannemelijk maakt dat die inlichtingen onregelmatig zijn verkregen en in bevestigend geval of het gebruik van die onregelmatig verkregen inlichtingen niet strijdig is met het recht op een eerlijk proces van de inverdenkinggestelde dan wel indien die inlichtingen zijn verkregen in overeenstemming met het recht van die buitenlandse staat het gebruik ervan niet strijdig is met het recht op een eerlijk proces (Art. 6.1 EVRM).

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211123.2N.33\)](#)

Vrijheidsbeneming van een verdachte

Voorlopige hechtenis – Handhaving – Ernstige aanwijzing van schuld – Politionele informatie

Arrest van 7 april 2021 ([P.21.0453.N](#))

Politonele informatie, waarvan de bron onduidelijk is, is op zichzelf beschouwd onvoldoende om als ernstige aanwijzing van schuld te gelden. De gegevens die een rechter aanneemt als ernstige aanwijzingen van schuld moeten in hun geheel en in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Geen enkele bepaling of algemeen rechtsbeginsel verzet zich ertegen dat de rechter naast bepaalde feitelijke gegevens waarvan de bron is gekend ook politonele informatie waarvan de bron onduidelijk is in aanmerking neemt als ernstige aanwijzingen van schuld.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210407.2N.7\)](#)

Voorlopige hechtenis – Cassatieberoep tegen een beslissing tot handhaving – Dossier dat daags vóór de uiterste datum om uitspraak te doen op de griffie wordt ontvangen – Recht van verdediging

Arrest van 20 mei 2021 ([P.21.0684.F](#))

Wanneer cassatieberoep wordt ingesteld tegen een arrest waardoor de voorlopige hechtenis wordt gehandhaafd en het dossier pas daags vóór de uiterste datum om uitspraak te doen op de griffie van het Hof is ontvangen, de inverdenkinggestelde en zijn raadslieden, die nog diezelfde dag zijn opgeroepen, niet op de rechtszitting zijn verschenen en het Hof, wegens die vertraging in de toezending van de stukken en de verzending van de oproepingen, zich niet ervan kan verzekeren dat het recht van verdediging werd geëerbiedigd, moet de uitoefening van dat recht worden hersteld door het onderzoek van de zaak te verdagen naar de eerstvolgende rechtszitting van de tweede kamer (Art. 31, § 3, eerste lid, Voorlopige Hechteniswet).

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210520.2F.1\)](#)

Voorlopige hechtenis – Handhaving – Ernstige aanwijzingen van schuld – Aanvoering van onontvankelijkheid van de strafvordering, nietigheid van een onderzoeksverrichting of van een bewijselement – Gerechtelijk onderzoek opgestart op basis van inlichtingen van een buitenlandse politiedienst – Aanvoering dat de inlichtingen onregelmatig zijn verkregen – Opdracht van het onderzoeksgerecht – Onderzoek prima facie van de opgeworpen onregelmatigheid – Artikel 6.1 EVRM

Arrest van 23 november 2021 ([P.21.1408.N](#))

Dit arrest wordt besproken in de categorie “Strafprocedure – Onderzoek in strafzaken”.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211123.2N.33\)](#)

Voorlopige hechtenis – Betekening van een bevel tot aanhouding – Vereiste van overhandiging van een integraal afschrift van het bevel tot aanhouding – Gevolgen van een miskennis van een op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvorm – Toezicht op de regelmatigheid van het bevel tot aanhouding door de kamer van inbeschuldigingstelling – Beslissing tot handhaving – Vernietiging zonder verwijzing

Arrest van 1 december 2021 ([P.21.1481.F](#)) met conclusie van advocaat-generaal D. Vandermeersch

Bij afwezigheid van een regelmatige betekening binnen de wettelijke termijn, is het bevel tot aanhouding nietig en kan het onderzoeksgerecht de inverdenkinggestelde niet in voorlopige hechtenis houden.

Volgens artikel 18 Voorlopige Hechteniswet, moet de betekening, om regelmatig te zijn, voldoen aan de vier daarin voorgeschreven cumulatieve formaliteiten: de betekening geschiedt binnen een termijn van achtenveertig uur, door de griffier, door de directeur van de strafinrichting of door een agent van de openbare macht, in de taal van de rechtspleging en met afgifte van een volledig afschrift van de akte. Een afschrift waarin een bladzijde ontbreekt die de opgave bevat van één van de tenlasteleggingen die aan de uitvaardiging van het bevel tot aanhouding ten grondslag liggen, is geen volledig afschrift van het bevel.

Wanneer de kamer van inbeschuldigingstelling oordeelt dat de betekening van het bevel tot aanhouding overeenkomstig de wet is geschied, terwijl aan één van de voorwaarden voor een regelmatige betekening niet is voldaan, en de miskende vormvereiste op straffe van nietigheid is voorgeschreven, vernietigt het Hof zonder verwijzing het arrest dat de voorlopige hechtenis handhaaft.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211201.2F.11\)](#)

Onderzoeksgerechten

Burgerlijke rechtsvordering – Klacht met burgerlijke partijstelling – Onregelmatigheid van de klacht – Onderzoeksoopdracht van de onderzoeksrechter – Criteria voor uitsluiting van bewijs door de onderzoeksrechter verkregen na de klacht

Arrest van 4 mei 2021 ([P.20.1325.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal B. De Smet

Dit arrest wordt besproken in de categorie “Strafprocedure – Strafvordering en burgerlijke rechtsvordering”.

([ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210504.2N.7](#))

Voorlopige hechtenis – Handhaving – Ernstige aanwijzingen van schuld – Aanvoering van onontvankelijkheid van de strafvordering, nietigheid van een onderzoeksverrichting of van een bewijselement – Gerechtelijk onderzoek opgestart op basis van inlichtingen van een buitenlandse politiedienst – Aanvoering dat de inlichtingen onregelmatig zijn verkregen – Opdracht van het onderzoeksgerecht – Onderzoek prima facie van de opgeworpen onregelmatigheid – Artikel 6.1 EVRM

Arrest van 23 november 2021 ([P.21.1408.N](#))

Dit arrest wordt besproken in de categorie “Strafprocedure – Onderzoek in strafzaken”.

([ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211123.2N.33](#))

Vonnisgerechten

Extraterritorialiteit – In het buitenland gepleegd wanbedrijf – Mededader is vreemdeling – Geen rechtsmacht

Arrest van 4 mei 2021 ([P.21.0148.N](#))

De mogelijkheid tot vervolging van een in het buitenland gepleegd misdrijf in België houdt geen verband met de bevoegdheid van de strafrechter, maar wel met de ontvankelijkheid van de strafvordering. Een vreemdeling kan in België niet worden vervolgd als mededader of medeplichtige aan een wanbedrijf gepleegd in het buitenland. De niet-ontvankelijkheid van de strafvordering voor dat wanbedrijf vormt geen beletsel voor de strafvordering ingesteld tegen de vreemdeling voor samenhangende feiten van mededaderschap aan strafbare feiten gepleegd in België.

([ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210504.2N.9](#))

Voorlopig bewind van de beklaagde – Gevolg voor de ontvankelijkheid van de strafvordering van het ontbreken van de betekening van de dagvaarding aan de voorlopige bewindvoerder – Inhoud van de dagvaarding – Kennisgeving aan de voorlopig bewindvoerder van de beklaagde

Arrest van 30 november 2021 ([P.21.0989.N](#))

De in artikel 182, derde lid, Wetboek van Strafvordering opgenomen verplichting om eveneens de bewindvoerder van een procespartij voor de correctionele rechtbank te dagvaarden, samen gelezen met artikel 6.1 en 6.3.a) EVRM, strekt ertoe het recht van verdediging te vrijwaren van personen wiens patrimoniale belangen in het gedrang kunnen komen door hun vervolging, terwijl zij wegens hun gezondheidstoestand geheel of gedeeltelijk niet in staat zijn om zonder gerechtelijke beschermingsmaatregel die belangen zelf behoorlijk waar te nemen.

Uit niets blijkt dat de verplichting om de dagvaarding eveneens te betekenen aan de woon- of verblijfplaats van de voorlopige bewindvoerder van een partij een vormvoorschrift bevat waarvan de niet-naleving zonder meer wordt gesanctioneerd met de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering, de nietigheid van de akte van aanhangigmaking of de ongeldigheid van het veroordelend vonnis. Het staat integendeel aan de correctionele rechter, eventueel in hoger beroep, om na te gaan of het verzuim om aan dat voorschrift te voldoen, het recht van verdediging van de beklaagde onherstelbaar heeft aangetast en, indien dit niet het geval is, dat verzuim recht te zetten. Aldus belet het enkele feit dat de dagvaarding van de beschermde persoon niet eveneens is gedaan aan zijn bewindvoerder, de appelrechter niet om kennis te nemen van de strafvordering of de redenen van het beroepen vonnis over te nemen.

De bewindvoerder van een beklaagde is geen persoon tegen wie een vervolging is ingesteld, zodat artikel 6.3.a) EVRM op hem niet van toepassing is. Evenmin vereist artikel 182, eerste lid, Wetboek van Strafvordering of het recht van verdediging van de beklaagde dat de feiten die aan deze laatste ten laste worden gelegd, eveneens worden vermeld in de dagvaarding van zijn bewindvoerder. Wel is vereist, maar volstaat het, dat de bewindvoerder op grond van de gegevens die hem bij de dagvaarding ter kennis zijn gebracht, de informatie kan achterhalen die hem

toelaat zijn wettelijke opdracht te vervullen ten behoeve van de persoon waaraan hij is toegevoegd. Daarvoor volstaat de vermelding van de identiteit van die persoon, de rechtsmacht waarvoor deze is opgeroepen om zijn vordering te stellen of zijn verweer te voeren en de datum en plaats van de rechtszitting.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211130.2N.5\)](#)

Rechtsmiddelen

Hoger beroep – Verzet als ongedaan beschouwd – Gevolgen

Arrest van 2 februari 2021 ([P.20.0862.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal A. Winants

Artikel 187, § 4, Wetboek van Strafvordering bepaalt dat ten gevolge van het verzet de veroordeling bij verstek voor niet-bestaande wordt gehouden, behoudens in de gevallen bedoeld in §§ 5 tot 7, waarbij § 6 betrekking heeft op het geval waarin het verzet als ongedaan wordt beschouwd. Wanneer het verzet bij toepassing van artikel 187, § 6, Wetboek van Strafvordering als ongedaan wordt beschouwd, blijft de veroordelende beslissing bij verstek bestaan en behoudt het na het verzet aangetekende hoger beroep tegen die beslissing dan ook zijn voorwerp, ook al werd dit hoger beroep ingesteld vóór er uitspraak werd gedaan over het verzet, zodat het gerecht in hoger beroep, dat kennisneemt van een regelmatig ingesteld hoger beroep tegen het verstekvonnis waartegen verzet werd aangetekend dat ongedaan werd verklaard, uitspraak moet doen over de zaak zelf binnen de grenzen van de grieven die in het bij artikel 204 Wetboek van Strafvordering bepaalde verzoekschrift worden aangevoerd.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.2\)](#)

Cassatieberoep in het belang van de wet – Aangifte op verzoek van de procureur-generaal bij het hof van beroep – Meerdaadse samenloop van misdrijven – Samenvoeging van de straffen – Grens voor autonome probatiestrafpen – Straf die in zijn geheel twee jaar te boven gaat

Arrest van 20 januari 2021 ([P.20.1252.F](#)) met conclusie van advocaat-generaal D. Vandermeersch

Wanneer het hof van beroep, in overtreding van artikel 60 Strafwetboek, een autonome probatiestraf heeft uitgesproken waarvan de duur, samengevoegd bij die van de straf die reeds werd opgelegd door een eerder vonnis voor samenlopende misdrijven, meer dan twee jaar bedraagt, vernietigt het Hof, op de vordering die zijn procureur-generaal heeft ingesteld bij toepassing van artikel 441 Wetboek van Strafvordering, het aangegeven arrest in zoverre het beslist dat de autonome probatiestraf de toegestane strafmaat te boven gaat en in zoverre het een vervangende straf oplegt.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210120.2F.11\)](#)

Hoger beroep tegen een vonnis van de politierechtbank – Ontvankelijkheid van het hoger beroep ingesteld door een parketjurist

Arrest van 13 april 2021 ([P.21.0006.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal B. De Smet

Een door de korpchef bij toepassing van artikel 162, §2, derde lid, Gerechtelijk Wetboek aangewezen parketjurist, die alleen de strafvordering kan uitoefenen voor de politierechtbank met uitsluiting van enig ander strafrechtscollege, kan geen hoger beroep instellen tegen een vonnis van de politierechtbank of een appelverzoekschrift of grievenformulier indienen, aangezien het hoger beroep tegen een beslissing van de politierechtbank ertoe strekt de strafvordering te laten beoordelen door het appelgerecht en de saisine van het appelgerecht wordt bepaald door de verklaring van hoger beroep en het appelverzoekschrift of appelgrievensformulier. Het is daarbij zonder belang of het hoger beroep van het openbaar ministerie is ingesteld door het openbaar ministerie bij de politierechtbank dan wel door het openbaar ministerie bij het appelgerecht, gezien de gevolgen van beide hogere beroepen identiek zijn.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210413.2N.2\)](#)

Cassatieberoep tegen een beslissing tot handhaving van de voorlopige hechtenis – Dossier dat daags vóór de uiterste datum om uitspraak te doen op de griffie ontvangen wordt – Recht van verdediging

Arrest van 20 mei 2021 ([P.21.0684.F](#))

Dit arrest wordt besproken in de categorie “Strafprocedure – Vrijheidsbeneming van een verdachte”.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210520.2F.1\)](#)

Hoger beroep – Principaal hoger beroep tegen een vonnis dat het verzet ongedaan verklaart – Grievenformulier

Arrest van 1 juni 2021 ([P.21.0471.N](#))

De bepaling van artikel 187, § 9, Wetboek van Strafvordering houdt in dat het hoger beroep tegen een vonnis waarbij het verzet ongedaan wordt verklaard, van rechtswege het geschil in zijn geheel ter beoordeling voorlegt aan de appelrechter, met als enige beperking de relatieve werking van het verzet. Hieruit volgt dat artikel 204 Wetboek van Strafvordering geen toepassing vindt in zoverre het hoger beroep het bij het verstekvonnis beoordeelde geschil beoogt, zodat de appellant niet moet preciseren welke zijn grieven zijn tegen dat vonnis, zoals in dat artikel wordt bepaald. Indien een appellant toch een grievenformulier mocht indienen en hij vervolgens deels afstand mocht doen van die grieven, zijn die grieven en de afstand ervan zonder invloed op de saisine van het appelgerecht.

([ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210601.2N.18](#))

Hoger beroep – Bijdrage aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand – Veroordeling in eerste aanleg – Bevestiging van het bestreden vonnis in hoger beroep – Wettigheid van een bijkomende veroordeling tot de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand

Arrest van 8 juni 2021 ([P.21.0447.N](#))

Uit de bepaling van artikel 4, § 3, eerste lid, van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand (hierna het Fonds), volgt dat de verplichting voor een strafgerecht dat een beklagde heeft veroordeeld, bovendien ook nog te veroordelen tot de betaling van een bijdrage aan het Fonds niet geldt per aanleg. Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de wetsgeschiedenis ervan kan worden afgeleid dat het appelgerecht dat een beroepen beslissing bevestigt dat een beklagde heeft veroordeeld en hem tevens heeft verplicht tot de betaling van een bijdrage aan het Fonds, hem voor de procedure in hoger beroep nogmaals zou kunnen of moeten veroordelen tot de betaling van een bijdrage aan het Fonds (Art. 4 Wet 19 maart 2017).

([ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210608.2N.13](#))

Cassatieberoep – Personen door of tegen wie cassatieberoep kan of moet worden ingesteld – Burgerlijke rechtsvordering – Cassatieberoep van de burgerlijke partij tegen de weigering om haar de ten laste van de beklagde bij equivalent verbeurd verklaarde sommen toe te wijzen – Betekening van het cassatieberoep en mededeling van de memorie

Arrest van 15 september 2021 ([P.20.1045.F](#)) met conclusie van advocaat-generaal M. Nolet de Brauwere

De burgerlijke partij kan cassatieberoep instellen tegen de beslissing waardoor het hof van beroep haar vordering tot toewijzing van de ten laste van de beklagde bij equivalent verbeurd verklaarde geldsommen verwerpt. Ze dient dat cassatieberoep niet aan de beklagde te betekenen of hem haar memorie mee te delen (impliciete oplossing) (Artt. 427, eerste lid, en 429, vierde lid, Wetboek van Strafvordering; artt. 42, 3°, en 43bis Strafwetboek).

([ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210915.2F.11](#))

Cassatieberoep – Beslissingen vatbaar voor cassatieberoep – Hof van assisen – Voorbereidende beslissingen en beslissingen van onderzoek – Horen van getuigen op vordering van de procureur-generaal of verzoek van de beschuldigde of de burgerlijke partij – Tussenbeslissing die een verzoek tot verhoor van een getuige verwerpt – Afwezigheid van rechtsmiddel – Onderscheid met de mogelijkheid tot uitgesteld cassatieberoep bij toepassing van de artikelen 218, § 2, en 306 Wetboek van Strafvordering – Verenigbaarheid met de artikelen 10 en 11 Grondwet

Arrest van 21 september 2021 ([P.21.0828.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal A. Winants

Krachtens artikel 420 Wetboek van Strafvordering kan in principe tegen de voorbereidende beslissingen en beslissingen van onderzoek slechts cassatieberoep worden ingesteld na de eindbeslissing en dit is het geval voor tussenbeslissingen die een verzoek verwerpen om een getuige te horen. Dat artikel maakt geen onderscheid tussen de vonnisrechters in strafzaken en kan bijgevolg geen onverantwoorde discriminatie inhouden tussen partijen die voor deze rechters verschijnen.

Artikel 278, § 4, Wetboek van Strafvordering bepaalt dat tegen het in dat artikel bedoelde arrest van de preliminaire rechtszitting van de voorzitter van het hof van assisen, dat de lijst bevat van de getuigen die ter rechtszitting van dat hof zullen worden gehoord, geen rechtsmiddel kan worden ingesteld.

Ingevolge de bepalingen van de artikelen 281, § 2, en 306 Wetboek van Strafvordering is het niet uitgesloten dat de voorzitter van het hof van assisen tijdens het debat voor dat hof, eventueel op vraag van een partij, beslist om getuigen te verhoren ook wanneer die zijn geweerd uit de lijst van getuigen in het arrest bedoeld in artikel 278 Wetboek van Strafvordering en tegen die beslissing van de voorzitter staat een uitgesteld cassatieberoep open.

Artikel 278bis Wetboek van Strafvordering bepaalt dat de partijen op straffe van verval bij conclusie alle onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden en alle gronden van niet-ontvankelijkheid of verval van de strafvordering die zij overeenkomstig artikel 235bis, § 5, Wetboek van Strafvordering, voor de feitenrechter kunnen opwerpen, omschrijven en dat de voorzitter hierover uitspraak doet in een afzonderlijk arrest dan dit bedoeld in artikel 278, § 3, waartegen een eis tot cassatie kan worden ingesteld samen met de eis tegen het eindarrest bedoeld in artikel 359 Wetboek van Strafvordering.

Wanneer het Hof van Cassatie vaststelt dat artikel 278, § 4, Wetboek van Strafvordering, in het licht van de artikelen 281, § 2, en 306 van dat wetboek, een onderscheid bevat tussen, eensdeels, partijen voor een hof van assisen, die geen uitgesteld cassatieberoep kunnen instellen tegen het in artikel 278 Wetboek van Strafvordering bedoelde arrest van de preliminaire zitting waarbij de voorzitter van het hof van assisen hun verzoek afwijst om getuigen ter rechtszitting van dat hof te ondervragen of ze te doen ondervragen en, anderdeels, partijen voor een andere vonnisrechter in strafzaken, die wel een, eventueel uitgesteld, cassatieberoep kunnen instellen tegen elke in laatste of in enige aanleg gewezen beslissing waarbij de rechter datzelfde verzoek afwijst, zodat aldus de vraag rijst of dit onderscheid verenigbaar is met het gelijkheidsbeginsel neergelegd in de artikelen 10 en 11 Grondwet, stelt het hierover een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

Wanneer het Hof van Cassatie vaststelt enerzijds dat artikel 278, § 4, Wetboek van Strafvordering partijen voor het hof van assisen belet cassatieberoep in te stellen tegen een arrest van de preliminaire rechtszitting van de voorzitter van dat hof dat de lijst bevat van de getuigen die ter rechtszitting van dat hof zullen worden gehoord en anderzijds dat die partijen op grond van artikel 278bis Wetboek van Strafvordering wel cassatieberoep kunnen instellen tegen het arrest van de preliminaire rechtszitting van de voorzitter van het hof van assisen over onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden en gronden van niet-ontvankelijkheid of verval van de strafvordering, daar waar die partijen zich in de beide gevallen in een vergelijkbare situatie kunnen bevinden omdat betwistingen die het voorwerp uitmaken van zowel het ene als het andere arrest verband kunnen houden met de uitoefening van hun recht van verdediging. zodat aldus de vraag rijst of dit onderscheid verenigbaar is met het gelijkheidsbeginsel neergelegd in de artikelen 10 en 11 Grondwet, stelt het hierover een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210921.2N.9\)](#)

Principaal hoger beroep – Onsplitsbaar geschil – Vonnis bij verstek – Termijn – Gevolgen van laattijdig hoger beroep van de beklagde voor het navolgend hoger beroep van het openbaar ministerie

Arrest van 23 november 2021 ([P.21.0720.N](#))

Volgens artikel 203, § 1, eerste lid, Wetboek van Strafvordering bedraagt de termijn om hoger beroep aan te tekenen tegen een bij verstek gewezen vonnis dertig dagen na de dag van de betekening ervan aan de veroordeelde partij of aan haar woonplaats, termijn die kan worden verlengd wegens afstand. Volgens artikel 203, § 1, tweede lid, Wetboek van Strafvordering beschikt het openbaar ministerie over een bijkomende termijn van tien dagen om hoger beroep in te stellen, nadat de beklagde hoger beroep heeft ingesteld. Hoewel het door artikel 203, § 1, tweede lid, Wetboek van Strafvordering geregelde volgappel van het openbaar ministerie een zelfstandig hoger beroep is waarvan de ontvankelijkheid in beginsel niet afhangt van de ontvankelijkheid van het hoger beroep van de beklagde, beschikt het openbaar ministerie evenwel niet over een dergelijk volgappel indien het hoger beroep van de beklagde zelf laattijdig is, aangezien een laattijdig hoger beroep van de beklagde geen aanleiding kan geven tot een tijdig volgappel van het openbaar ministerie.

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211123.2N.25\)](#)

Beslissing van het onderzoeksgerecht tot gedeeltelijke buitenvervolginstelling en verwijzing van de inverdenkinggestelde – Rechtsplegingsvergoeding lastens de burgerlijke partij

Arrest van 22 juni 2021 ([P.21.0414.N](#))

De inverdenkinggestelde die bij dezelfde beslissing van het onderzoeksgerecht voor bepaalde feiten naar het vonnisgerecht wordt verwezen en voor andere feiten buiten vervolging wordt gesteld, is ingevolge zijn buitenvervolginstelling gerechtigd op een rechtsplegingsvergoeding lastens de burgerlijke partij door wiens klacht bij de onderzoeksrechter de strafvordering aanhangig is gemaakt (Art. 128 Wetboek van Strafvordering).

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.18\)](#)